

Aberon je dedinka uprostred Lorénskych hôr. Natálka v nej žije spokojným životom, až kým jej nezomrie mama. Jedného zasneženého večera počas krutého smútku pri smrteľnom lôžku sa otvorila dvere. Zjavil sa tam starček v hrubom zaprášenom kožuchu a deravými nohavicami. Prišiel si po dievčatko spolu so svojím verným priateľom sobom, na ktorom ju odviezol až do svojej chatrče mimo dediny.

Nie je to obyčajný starček, rozumie reči zvierat a rastlín. Natálka sa ho zo začiatku trochu bála, ale neskôr sa skamarátili a Natálka si ho obľúbila. Dala mu dokonca prezývku Smajlo, a to preto, lebo sa neustále usmieva a rozprával jej vtipné príbehy, ktoré sa vraj v skutočnosti stali. Dedinčania ho považujú za čarodejníka a nemajú ho radi. Preto žije sám s verným sobom v chalupe uprostred lesa. Starček dievčatku ukáže schopnosti a hovorí o tom, že sa stále môže so svojou mamou stretnúť a pripravuje ju na to. Ale dedinčania sa boja, že z nej spraví čarodejnicu, lebo už sa cíti slabý a potrebuje zástupcu. O Natálku sa bojí hlavne jej teta Mária spolu s mužom Martinom, ktorí sľúbili, že sa o ňu postarajú.

Jedného studeného večera sa starček stále nevrátil, a tak sa rozhodla ísť za ním. Bolo zvláštne, že pri chatrči nechal svojho priateľa soba, s ktorým vždy chodil na vychádzky a na drevo. Dnes ho ale nechal doma. Sob Natálku nechcel pustiť ďalej, preto mu začala Natálka dohovárať a rozprávať sa s ním. Potom čo si sob vypočul Natálku, tak sa aj on začal báť o starca. Zvolal svoju rodinu a poprosil ich, aby hľadali spolu. Natálka sa spolu so sobíkom vybrala za kopec, po ktorom stále starček prechádzal, keď odchádzali. Tam jej sob povedal, že tu sa vždy rozdelia a každý ide svojím smerom. Toto Natálku znepokojilo, a tak sa vybrali smerom, ktorým sa vyberá starček. Po hodine chodenia Natálka zbadala v diaľke siluetu človeka s kožuchom, ako nesie na pleciah zmrznutého a zraneného bobra. Natálka sa zaradovala, že vidí Smajla, no sob jej povedal, že to nie je starček a skryli sa pred ním neďaleko v lese. Keď ta neznáma osoba prešla okolo nich bolo vidieť, že je to lovec. „Chudák bobor“, pomyslela si Natálka. Sob jej ale vysvetlil, že to tak vo svete chodí. Lovec loví, aby žil a zviera žije, aby bolo lovené. No potom sa za nimi zjavila vysoká tajuplná osoba. Bol to starček. Natálka sa mu hodila okolo krku a vystískala ho. No Smajlo sa teraz nesmial ako niekedy. Bol smutný a vážny. Zobral sobíka, vysvetľoval mu niečo, a potom sa sob rozbehol preč. Starček sa následne priblížil k Natálke a povedal jej, že sa musí vrátiť späť do svojej dedinky. No Natálka sa nechcela vrátiť a chcela vedieť, čo sa deje alebo čo sa stalo. No starček jej len pripomenul pravidlo, ktoré si povedali. Natálka sa nebude pýtať prečo a on ju zase naučí dôverovať a rozprávať sa so zvieratkami. Za ten čas čo sa rozprávali, sob sa vrátil. Starček pomohol Natálke nasadnúť na sobíka a pošepkal mu do ucha, aby obišiel dedinu a vysadil ju za ňou. Natálka sa ho pevne chytila okolo krku a pomaly sa vzdialovali od miesta, kde starčeka stretli.

Keď sob prišiel s Natálkou na dohodnuté miesto, sob už držal v ústach bielu kvetinu, ktorá rástla v oblasti rieky. Natálka nevedela, odkiaľ ju sob zobral, no bol to jej obľúbený kvet, ktorí bol medzi dedinčanmi chránený. Volal sa Biely sneh. Keďže mal sob na chrbte podobnú bielu škvrnu na chrbte, Natálka ho nazvala Snežkom. Sobovi sa to zapáčilo a povedal Natálke, prečo starček Smajlo nechce, aby bola teraz pri ňom a taktiež jej oznámil, že sa v prvý jarný deň môže vrátiť. Po tomto rozhovore sa rozišli.

V prvý jarný deň sa Natálka rozhodla ísť znovu za starčekom, no keď prišla na miesto, kde by mala byť jeho chatrč, tak videla len Snežka, jeho najlepšieho kamaráta, s ktorým sa neustále rozprával a namiesto chatrče tam stál záhon jej obľúbených kvetov. Biely sneh bol všade a bolo ho toľko, že Natálka nevedela, kde sa to tam všetko vzalo. So strachom a s plačom sa snažila spýtať sobíka, kam sa starček stratil a čo sa tu stalo. No sob jej na to nič nevedel povedať. Tak sa Natálka rozbehla dole do dediny za svojou tetou a jej

samko.falko@gmail.com II.C, Samuel Falat

Seyla Kaya, II.A - kayaseyla@gmail.com

manželom Martinom, aby jej to vysvetlili. Martin však ničomu nechápal, a preto sa chcel spýtať aj ostatných dedinčanov, či ho náhodou nevideli. No tí len so smiechom odpovedali, aby sa ani nevracal, keďže ho tam nikto aj tak nechcel. Natálka sa znovu vybrala na miesto, kde stála starčekova chalupa a hneď si všimla Snežkove oči, ktoré hovorili to čo on nepovedal. Niečo sa stalo. Niečo vážne. Spýtala sa Snežka, čo sa stalo a prečo to všetko tají, no Snežko len pozeral smutne do zeme a nezmohol sa na slovo. Natálka sa rozbehla s tým, že ide hľadať starčeka a tak sa vybrala znovu za kopec. Bola unavená, no ani to ju nezastavilo až do chvíle, keď sa potkla a spadla na cestu, ktorou starček chodieval. Tam si ju našiel lovec a pýtal sa jej, čo tam robí. Natálka sa ho veľmi bála a tak chcela bežať preč, ale lovec ju chytil a s veľmi smutným pohľadom jej povedal, že nie vždy je všetko tak, ako sa zdá. Vysvetlil jej, že on zvieratká neloví, on len berie ich zosnulé telička a snaží sa, aby ich mohol pekne pochovať. Porozprával jej, že predtým ako ľudia na neho začali rozprávať kadečo, bol známy tým, že sa vedel rozprávať so zvieratkami a vzájomne si pomáhali až do chvíle, keď prišiel čarodejník a začaroval lovcovho soba, aby si myslel, že čarodejník bol jeho priateľom.

Natálka nemohla uveriť tomu, čo si práve vypočula. Uvedomila si, že skutočný Smajlo je tu s ňou a ten, ktorému verila jej celú dobu klamal. Ospravedlnila sa lovcovi - skutočnému Smajlovi - za to, že mu neverila a utekala pred ním. Zároveň ho aj poprosila, aby jej robil spoločnosť pri hľadaní čarodejníka. Smajlo súhlasil a tak šli spolu pátrať po čarodejníkovi. Na ceste natrafili na Snežka, ktorý sa veľmi nahnevane pozrel na Natálku a nerozumel tomu, prečo je s lovcom. Natálka mu všetko povedala, no Snežko mal i tak pochybnosti. Smajlo sa Snežkovi prihovril a povedal mu niečo, čomu Natálka nerozumela, no videla zmenu v Snežkových očiach a vedela, že je to niečo, čo pre oboch veľa znamená. Snežko i Smajlo sa vrúcne objali a sobík sa Smajlovi veľakrát ospravedlňoval. Spoločne sa vybrali späť k chalúpku, pri ktorej už z diaľky videli stáť čarodejníka so zlomyseľným úsmevom. Natálka za ním bežala, aj keď sa ju jej priatelia snažili zastaviť a kričala so zaslzenými očami. Chcela vedieť, prečo jej klamal. Prečo sa rozhodol za ňou prísť práve, keď jej zomrela mamka. Čarodejník sa po celú dobu nekontrolovateľne smial a krútil hlavou. Povedal jej, že je príliš dôverčivá, aj keď je ešte stále malá. Vraj mala počúvať, keď ľudia hovorili, že z nej chce len spraviť čarodejnicu. Chcel ju namotať, aby mu verila a po jeho smrti vykonávala zlo tak ako on.

Smajlo sa vrhol medzi nich a za ním celé stádo zvieratiek, ktoré im prišli na pomoc. Všetky skočili po čarodejníkovi, ktorý mal problém dostať ich zo seba. Zatiaľ, čo sa trápil so zvieratkami, Smajlo k nemu prikrčil a vzal mu náhrdelník, ktorý ho stále držal pri živote. V okamihu ako prišiel o svoj náhrdelník, začal nariekať a pomaly zomierať. Zvieratká zliezli z nevládneho tela a so sklonenými hlavami odišli. Smajlo Natálke povedal, že aj keď to bol zlý človek, zaslúži si chvíľku ticha.

Keď už si mysleli, že bude všetko v poriadku, začal Smajlo pomaly padať k zemi. Povedal Natálke, že jeho čas už prišiel a Snežko na ňu dozrie. Povedal, že je vďačný za čas, ktorý mohol s Natálkou tráviť, pretože to je jedno odvážne a múdre dievčatko. Snežka i Natálku poslednýkrát objal a následne aj naposledy vydýchol. Natálka len vzlykala a kľáčala pri starčekovi. Natálka celej dedinke povedala čo sa stalo, a tak na starčekovu počesť dali postaviť sochu, ktorá všetkým pripomína, že aj keď vám nikto neverí a ste samy, vždy musíte byť silní a nevzdávať sa. Natálka, Snežko i celá dedinka sú spokojní a nažívajú v pokoji, no kto vie čo sa stane ďalej.

samko.falko@gmail.com II.C , Samuel Falat

Seyla Kaya, II.A - kayaseyla@gmail.com